

Nereye gidiyoruz!

□

Haber bültenlerinde aile trajedilerini konu edinen haberlerin yer almadığı gün yok desek abartı yapmış sayılmayız. Annesini öldüren kız, ninesini doğrayan torun, aile fertlerini kurşuna dizen baba, küçük kardeşinin canına kıyan abla veya ağabey... Toplumun en temel yapı taşı olan aile kurumunun içten içe çürüdüğü dönemler geride kaldı, artık alarm zilleri açıktan ve en yüksek perdeden çalıyor. Aile adeta çöküyor...

Problem sadece aynı aileye mensup bireylerin birbirlerine karşı işlediği suçlarla sınırlı, aile içinde yaşanan trajedilerden ibaret değil. Genel olarak toplumda işlenen her türden suçun en temelinde, ailede yaşanan olumsuzlukların rolünü görmek gerekiyor. Eğitimsiz, dinî ve kültürel değerlerden uzaklaşmış, kendine ve topluma yabancılaşmış bireyler hem kendilerine, hem de ailelerine ve topluma büyük zararlar veriyor.

Çok değil yüz, yüz elli sene önce, canını, malını, her şeyini birbirine rahatlıkla emanet eden, mahallesinde, sokağında, köyünde emniyet, asayiş ve güvenin bizzat teminatı olan insanların yaşadığı bir coğrafyaydı burası. Üç-dört kuşak öncesinden bahsediyoruz.

Aradan geçen bu zaman dilimi içinde nasıl bir başkalaşıma uğradık?

Bu soruyu, "Batılılaşma" olgusunu dikkate almadan cevaplandırmak mümkün değil. Ne zaman toplum olarak yönümüzü Batı'ya döndük, işte o zaman her şeyi, kendisini merkeze alarak, kendi menfaatleri ve nefsî dürtüleri doğrultusunda belirlemek isteyen bireylerden oluşan bir topluma dönüşmeye başladık. Bu toplum Batılılaştıkça suç oranları artmaya, insanlar yalnızlaşmaya, aileler çökmeye, aile bireyleri birbirinden uzaklaşmaya başladı. Çünkü bu toplumu oluşturan bireyleri birbirine kaynaştıran temel bağlar büyük ölçüde zaafa uğradı.

Denebilir ki, suç oranları bizdeki kadar yüksek olmayan Batılı ülkeler bulunduğu realitesi, yaşadığımız olumsuzlukların Batılılaşma olgusuna bağlanmasını tartışmalı kılar.

Ben de derim ki, Batı'da suç oranlarının düşük olduğu toplumlar bulunduğu doğrudur. Ancak burada "suç" kavramının içinde neyle doldurulduğu soru derece önemli. Yani suç oranlarının az olduğu söylenen toplumların kabul ettiği "suç" tanımı ile bizim anlayışımızı bağdaştırmak mümkün değil.

Söz gelimi Hollanda'da, belli bir yaşın üzerindeki insanların belli bir dozun üzerinde olmamak kaydıyla uyuşturucu kullanması yasal kabul ediliyormuş. Cinselliğin bizde kabul görmesi mümkün olmayacak tarzda yasal düzenlemelere konu olduğu gerçeği de bir diğer örnek olarak zikredilebilir.

Bunlar ve benzeri örnekler bizde "suç" olarak kabul edilen birtakım unsurların, Batkılı ülkelerde suç kabul edilmemesi sebebiyle suç işleme oranının oralarda düşük çıkması sonucunu açıklayıcı unsurlardır.

Elbette bir de ekonomik durum realitesi var. O toplumlarla bizim aramızdaki gelir seviyeleri farklılığı, mali durumun bozukluğundan kaynaklanan suçların da eklenmesiyle bizim toplumumuzun suç hanesinin kabardığı bir vakıa.

Hayatı ekonomi üzerinde inşa edip, sonra da -Allah'ın verdiği bunca imkâna rağmen- insanların yeterli gelir seviyesine sahip olmasını temin edemezseniz, elbette bunun bir faturası, bir yansıması olacaktır...

"Kanaat hazinedir" hikmetinin, yerini daha çok kazanıp daha çok harcama güdüsüne terk ettiği bir yapıda birey de, aile de, toplum da dejenere olacaktır. Bu, kaçınılmazdır. Dayanışmayı, paylaşmayı, fedakârlık ve diğergâmlığı, emr-i ma'ruf nehy-i münkeri fitrî bir haslet olarak yaşatan insandan, "bana dokunmayan yılan bin yaşasın" diye düşünen, hesapçı, bencil, haris ve hasis insana geçişin neticesidir bu.

Vaiz efendiler cami kürsülerinden istedikleri kadar etkili vaaz etsin, nasihatte bulunsun. Hayatı Batılı değerler ekseninde inşa etme ısrar ve alışkanlığından vaz geçmedikçe bu toplumda suç oranlarının azalmasını beklemek beyhudedir. "Bir toplum kendisinde olanı değiştirmedikçe Allah o toplumda olanı değiştirmez."

Ebubekir Sifil - Milli Gazete
mail@ebubekirsifil.com
2009-06-20